

Kohtume

Veneetsias

BARBARA HANNAY

Originaali tiitel:
Barbara Hannay
Meet Me in Venice
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori väljamõeldis või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes. Igasugune sarnasus elavate või surnud isikute, tegelikult aset leidnud sündmuste või kohtadega on kokkusattumus.

Tõlkinud Eva Lember
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenu Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Text Copyright © Barbara Hannay, 2019.

First published by Penguin Random House Australia. This edition published by arrangement with Penguin Random House Australia Pty Ltd. The Author has asserted her right to be identified as the author of the Work. All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

B07381420
ISBN 978-9949-82-619-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Ali Wattsile.
Aitäh nügimise eest!

Esimene peatükk

Daisy Benetto lobises oma geniaalse plaani välja, kuigi see oli alles paljas idee, kuni ta selle teostumises täiesti kindel ei saanud olla.

Päevade kaupa oli plaan ohutult naise peas küpsenud – turvaliselt, ent tuju tõstes ja mõtteid mujale viies, kuni ta oli lõpuks vapralt Leo asju sorteerima hakanud. See oli olnud nii keeruline protsess – otsustada, mida annetada taaskasutuskeskusele Vinnies või mis panna kasti ja garaažis alles hoida.

Iga kampsun, särk või jope oli seotud mõne mälestusega. Daisy silme ette kerkis pilt Leost ühel peol, kui too talle vargsi naeratas, silmad salamisi lõbustatult säramas nõmeda märkuse peale, mille sõber vintis peaga oli teinud. Naisele kangastus, kuidas mees õhtul teatrisse minekuks riietudes lõua üles tõstis, kui oma lipsusõlme sättis. Või Leo, astumas pärast poja jalgpallimeeskonna treenimist välisuksest sisse päikesest põlenuna, kuid rahulolevana.

Mälupildid abikaasast – nii elusast ja tervest –, olid olnud liiga valusad ning Daisy oli sunnitud oma mõtted mujale suunama. Ükskõik kuhu. Ettevaatlikult lõbustas naine end oma helge ja särava ideega, kujutades ette, kuidas iga laps sellele reageerida võiks. Ettepanek oli muidugi alles lapsekingades. Daisyl ei olnud veel kindlat plaani paigas.

Ta oli siiski kindel, et Marc, kes on Ameerikas Silicon Valleys, rõõmustab võimaluse üle külastada isa sünnikohta. Ainult et Marcil

võib tekkida probleem oma väga olulisel IT-tööl aja maha võtmisega. Ent tema naine Bronte ei ole elust Palo Altos eriti vaimustatud, nii et tema võtab Euroopasse pääsemise mõtte kahtlemata hästi vastu.

Daisy keskmisele lapsele Annale meeldib ka kindlasti see idee, kuid temalgi pole kerge oma Londonis antavate etenduste vahel aega leida.

Vähemalt Ellie jaoks ei tohiks aja maha võtmine olla probleem. Daisy noorim laps veetis ja nautis enne ülikooli minekut üsna tegevusetult oma vaba aega, töötades öösiti kohvikutes ning sõites päeval lainelauaga või magades.

Mis puutub Daisysse endasse, siis pärast pikka kuud, mil ta tundis, justkui oleks ta elu hammasrataste vahele sattunud, aitas tore uus plaan tal end pisutki normaalsemalt tunda. Aja jooksul lootis ta muutuda üheks neist väga võimekatest leskedest, keda ta raamatutes imetles. Võib-olla võiks selle puhkuse kavandamine olla esimeseks sammuks niisuguses suunas. Ja see tooks tema pere uuesti kokku.

Mõne väärtusliku nädala jooksul oleksid Benetto lapsed ühe katuse all koos, naeraksid, naljatleksid, tögaksid ... nagu vanasti.

Ometigi ei olnud Daisyl koos kahe parima sõbrannaga lõunat sööma minnes kavatsust sellest plaanist rääkida. Ta oli püüdnud väita, et viiekümne seitsme aastaseks saamine ei ole vaeva väärt teetähis, kuid nemad ei võtnud tema vastuväiteid kuulda.

Üksnes lõunasöök, Daisy. Ainult meie kolm. Tead ju küll, et me ei jäta kunagi üksteise sünnipäevi tähistamata.

See oli tõsi. Daisy, Freya ja Jo tähistasid üksteise sünnipäevi nüüd juba enam kui kakskümmend aastat, alates sellest ajast, kui nad esimest korda rannaäärses joogatunnis kohtusid, ja muidugi hindas Daisy kõrgelt, et tema õnn läheb ta sõpradele tõepoolest korda. Päev kujunes lõpuks imetusväärseks kauniks.

Kolmik einestas päikeselisel terrassil, kust avanes vaade Noosa jõe ja kuhu pärast pikka, palavat ja kurnavat suve olid öösel lõunast Queenslandi hiilinud saabuva sügise esimesed märgid. Vaatamata meeldivalt soojale päikesepaistele tundis Daisy karges ja kui-vas õhus muutusi jahrenemise suunas. Kui ta vaatas sinist pilvitut

taevast ja tuttavat unist jõge, mida mööda sõitvad paadid paistsid til-lukeste täppidena ja mida ääristasid suursugused valgete tüvedega kummipuud, tundis ta, et pinge õlgades hakkab järele andma.

Naine rüüpas lonksu vahuveini ja ühtäkki libisesid üle ta huulte sõnad, mida ta polnud kavatsenud kuuldavale tuua. „Ma olen võt-nud nõuks oma lastele Itaalia reisi välja teha.“

Freya ja Jo jäid talle üksisilmi otsa vaatama, selgelt liigagi ülla-tunud või võib-olla isegi jahmunud, et midagi öelda. Daisyt haar-as paanika. Miks ometi oli tal vaja oma hullumeelne plaan välja lobiseda? Ta vaatas sõpru. Mõlemad, nagu temagi, liginesid kuue-kümnendale eluaastale, kuulusid keskklassi ja olid stiilselt riides – Freya tumerohelises, vaid kirju sall üle õla heidetud, ja Jo elegant-ses tumehallis, kõrvas väikesed kuldkõrvarõngad ja kaela ümber peenike kuldkett.

Need heatahtlikud mõistlikud naised proovivad kindlasti teda ta plaani suhtes ümber veenda ja ütlevad, et see on liiga kulukas või et on liiga vara või isegi liiga ohtlik üritada kramplikult pesast välja lennanud täiskasvanud lastest kinni hoida.

Probleem oli selles, et isegi Daisy lähimad sõbrad ei saanud tege-likult aru, kui üksildane ja hirmul ta viimased kuud oli olnud. Nad ei osanud ette kujutada, milline õudus tema jaoks oli, et tulevik, mida tema ja Leo olid nii hoolikalt planeerinud – või pigem see tu-levik, mida Leo oli kavandanud ja millega Daisy oli õnnelikult nõus olnud –, haihtus äkki õhku.

Kumbki, ei Freya ega Jo, ei teadnud arvatavasti, mis tunne on keset ööd ärgata ja sirutada käsi välja ning selle asemel, et puudu-tada sooja õlga või hõõruda jalga vastu mehe pahkluid, leida enda kõrvalt hoopis külm, tühi koht voodis. Nad ei osanud ette kujutada seda ahastust tekitavat ängi, mis tekib iga kord, kui meenub, et koht ta kõrval jääbki alatiseks tühjaks.

Daisy oli kaotanud abikaasa ja unistused. Ta ei talunud mõtet, et ta ka oma lastest ilma jääb.

Marc ja Anna olid muidugi matuste ajaks koju tulnud, kuid nad olid olnud sama oimetud ja šokeeritud nagu Daisy isegi. Üürikese aja pärast olid nad jälle läinud, lennanud tagasi oma oluliste töö-

kohtade, uue ja põneva elu juurde maailma teises otsas. Daisyle tohutult suureks üllatuseks oli Ellie kaheteistkümnenda klassi lõpuksamiteks valmistudes õppimisse sukeldunud.

Daisy hakkas piinama meeletu üksildustunne. Kümneastmelisel õnnelikkuse skaalal hindas ta enda oma allpool nulli olevaks. Kuid viimasel ajal oli uus puhkuseplaan tal tuju tõstnud ja andnud lootusekiire.

See polnud muidugi mingi vabandus nüüd, oma sünnipäeval, teisi pooleliolevasse plaani pühendada, enne kui see on korralikult paika pandud. Ta oli oma kallilt Leolt õppinud ühte asja: enne mis tahes esimese sammu tegemist on vaja otsus iga nurga alt läbi mõelda ning plussid ja miinused kokku lugeda. Leo oli alati olnud nii tark, kindel ja usaldusväärne. Võimalik, et ainus hooletu ja planeerimata tegu, mille vaene mees toime pani, oli kuus nädalat enne pensionile jäämist infarkti tõttu oma maise teekonna lõpetamine.

Daisy üritas õdvastavat mälestust endast eemale peletada, enne kui see teda uuesti nutma ajaks. Et tal järjekordselt pisarad silmist purskuksid, oli küll viimane asi, mida ta täna vajas. Ta oli viimase kaheteistkümnene kuu jooksul nii palju nutnud, et oli oma pisarakanalitele tõenäoliselt püsiva kahjustuse põhjustanud.

Siin ta siis nüüd oli – naeratas ja jõi šampanjat. Ja lobises hullumeelse plaani välja enne, kui oli kas või oma raamatupidajaga rääkinud, et veenduda, kas tal õnnestub raha saamiseks Leo vähesed aktsiad ära müüa.

„See on lihtsalt üks hull, rumal mõte,“ lausus naine, kiirustades sõprade üllatunud nägusid nähes öeldut siluma ja üritades parandada, mis veel parandada annab. „Mulle tundub, et mul on viimasel ajal igasuguseid veidraid ideid tekkinud.“

Ent Freya raputas pead nii hoogsalt, et juuksuri sätitud kastanpruunid lokid õotsuma hakkasid. „Ei, Daisy, mina arvan, et see on vapustav idee.“ Pärast lühikest pausi lisis Freya: „*Juhul kui* sa saad endale sellist luksust lubada.“ Kuid seejärel, peaaegu kohe, manas naine näole nipsaka naeratuse. „Tegelikult mitte, ma võtan oma sõnad tagasi. Aga ikkagi on see vapustav idee, isegi kui sa ei saa seda endale lubada.“

„Ja see on tõenäoliselt just see, mida sa vajad,“ lisas Jo, ehkki tema rääkis ettevaatlikumalt. Samas oli Jo alati ettevaatlik, just nagu Leogi.

Daisy libistas pilgu ühelt sõbrannalt teisele. „Ma olin kindel, et te mõlemad ütlete mulle, et see on naeruväärne.“

„Oh, kallis,“ ütles Freya naerdes. „Kuigi su plaan on täiesti *ajuvaba*, toob see sära su sinistesse silmadesse ja see on väga hea.“

„Või nii.“ Daisy ei saanud midagi parata, et naeratas Freya soojuse ja entusiasmi peale, ehkki „ajuvaba“ ei kõlanud just julgustavalt.

„Nii, kuidas sa oma plaani ellu viid?“ küsis praktilise mõtlemisega Jo.

„Kas otsid hotelli või ehk korteri, kuhu te kõik ära mahute?“

„Jah, ma arvan, et nii ma teen,“ ütles Daisy, soovides, et ta oleks säärase üksikasjade peale juba varem mõelnud.

Planeerimine polnud kunagi olnud naise tugev külg. Selles toetus ta alati Leole ja tegelikult veel väga paljudes muudeski asjades. Leo võtmesõnadeks olid olnud ettevaatlikkus ja täpsus, olgu siis perega telkimisreisi planeerimisel või nende eelarvet tasakaalu viies. Seetõttu oli ta ka suurte projektide ohutuse tagamisel väga hea ehitusinsener.

Daisy seevastu eelistas alati liiga suure vastutuse võtmise asemel juhiseid järgida. Tal oli mitmesuguseid töökohti – abiõpetajana, lasteaiaõpetaja abina ja aiakujundusettevõtte koosseisus –, naine tahtis olla meeskonnamängija, nii kodus kui ka tööl.

Naise jaoks seisnes tema roll perekonna probleemkohtade tuvas-tamises ja laste üles kasvatamises ning ta ei olnud kunagi ette võtnud midagi tõsisemat kui pere jõuluõhtusöögi ja laste sünnipäevade tähistamise korraldamine või aeda suvelilled istutamise planeerimine. Kui ta selle hullumeelse idee ellu viib, peab ta kindlasti leidma toreda, sõbraliku ja, mis kõige tähtsam, *usaldusväärse* reisibüroo.

„Kas lähete kusagile Toscanasse?“ küsis Jo. „See tundub alati populaarne olevat. Ma arvan, et võiksite seal mõnes villas peatuda, on ju?“

Freya noogutas heakskiitvalt pead. „Nagu raamatus „Toscana päikese all“.“